



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D. v právní věci **žalobce: R. S.**, bytem „X“, zastoupenému JUDr. Jiřím Cajthamlem, advokátem se sídlem v Teplicích, ul. Modlanská č. p. 20, PSČ 415 01, proti **žalované: České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem v Praze 5, ul. Křížová č. p. 25, PSČ 225 08, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 2. 2009, č. „X“, o starobním důchodu,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 20. 2. 2009, č. „X“, o starobním důchodu **se pro vady řízení z r u š u j e** a věc se **v r a c í** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Jiřímu Cajthamlovi, Dr., **se p ř i z n á v á** odměna za zastupování žalobce a náhrada hotových výdajů ve výši **4.568,-Kč**, která mu bude proplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se podanou žalobou u zdejšího soudu domáhá zamítnutí rozhodnutí žalované ze dne 20. 2. 2009, č. „X“, o starobním důchodu, kterým žalovaná s odkazem na ust. § 29 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), a Dohodu mezi ČSR a SSSR o sociálním zabezpečení č. 116/1960 Sb. (dále jen „Dohoda“), žalobci přiznala od 1. 5. 2001 starobní důchod ve výši 6.854,-Kč měsíčně.

V žalobě namítl, že rozhodnutím žalované nebyla dostatečně ohodnocena jeho celoživotní pracovní snaha a jím vykonávaná nejtěžší práce. Když šel do starobního důchodu v bývalém SSSR, tak jeho důchod ve výši 176 rublů byl nejvyšší v celém tehdejší SSSR, a proto je přesvědčen, že mu náleží vyšší starobní důchod, a to vzhledem k tomu, že odpracoval celých 40 let, navíc pracoval v šachtě mezinárodního významu, v hloubce 900 metrů, která byla velmi nebezpečná pro plyny a uhelnatého prachu, z čehož má dodnes velkou újmu na zdraví. V této souvislosti žalobce poznamenal, že jeho pracovní nasazení bylo opakovaně oceněno nejprestižnějšími medailemi a vyznamenáními. Žalobce má za to, že všechny tyto důležité skutečnosti žalovaná nepřipustně pominula při své rozhodovací činnosti.

Žalovaná v písemném vyjádření k žalobě navrhla, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítl.

K věci uvedla, že podle potvrzení Penzijního fondu Kazachstánu ze dne 22. 8. 2008 byla žalobci potvrzena doba pojištění získaná na území Kazachstánu od 5. 10. 1956 do 23. 7. 1960 a od 5. 8. 1960 do 26. 5. 1997, tj. v rozsahu 40 roků a 232 dnů pojištění, a starobní důchod byl žalobci vyplácen od 26. 8. 1988 do 30. 4. 2001. Od 1. 5. 2001 byla výplata starobního důchodu žalobci zastavena v souvislosti s jeho vycestováním do České republiky, kde je od 28. 9. 1999 trvalým pobytem. Žalobce tedy byl již v době před přesídlením do České republiky poživatel starobního důchodu a v souladu s ust. § 32 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění důchodového věku dovršil dne 26. 2. 1999, tedy ještě před ukončením platnosti Dohody vůči Kazachstánu, k čemuž došlo dnem 1. 1. 2001. Proto žalovaná nepožadovala povolení k přesídlení ve smyslu čl. II Protokolu k Dohodě, neboť v případě žalobce se jedná o oficiální přesídlení na základě pozvání české vlády předem projednané s druhou smluvní stranou.

Dále žalovaná uvedla, že podle čl. 5 odst. 2 Dohody platí, že občanům, kteří přesídlili z území jedné smluvní strany na území druhé smluvní strany a po přesídlení nepracovali, vyměří se důchody a jiné dávky z průměrného měsíčního výdělku zaměstnanců obdobného oboru a kvalifikace ke dni přiznání důchodu nebo jiné dávky v zemi, do níž přesídlili. Stejně se postupuje při výpočtech důchodu a jiných dávek u občanů, kteří přesídlili z jedné země do druhé po přiznání důchodu nebo jiné dávky.

V návaznosti na právě uvedené pak žalovaná zmínila, že žalobce byl naposledy zaměstnán na oddělení vnitřního hornického transportu jako strojvedoucí podzemní dopravy v šachtě nejvyššího stupně. Podle sdělení Ministerstva práce a sociálních věcí, odboru pracovně právní vztahů, ze dne 2. 10. 2008, průměrný hrubý měsíční výdělek strojvedoucího podzemní dopravy v šachtě činil v České republice v 1. – 2. čtvrtletí 2001 cca 15.460,-Kč. Tento výdělek pak žalovaná vzala v úvahu pro účely stanovení výše osobního vyměřovacího základu v souladu s ust. § 16 zákona o důchodovém pojištění, jehož výše byla stanovena částkou 15.449,-Kč. Po úpravě podle ust. § 15 zákona o důchodovém pojištění pak byl stanoven výpočtový základ ve výši 9.225,-Kč. Za 40 let doby pojištění náleží žalobci starobní důchod dle ust. § 34 zákona o důchodovém pojištění ve výši 60% výpočtového základu, tj. 5.535,-Kč měsíčně, což je procentní výměra starobního důchodu ve smyslu ust. § 33 odst. 2 téhož zákona. Spolu se základní výměrou stanovenou ve smyslu ust. § 33 odst. 1 stejného zákona ve výši 1.310,-Kč proto celková výše starobního důchodu k datu přiznání, tj. k 1. 5. 2001, činí 6.845,-Kč měsíčně.

Závěrem žalovaná uvedla, že výše procentní výměry starobního důchodu je zcela závislá na délce doby pojištění a výši dosažených vyměřovacích základů v jednotlivých kalendářních letech, přičemž v žádném případě ji nemohou ovlivnit zásluhy a pracovní

ocenění, kterých se žalobci na území Kazachstánu dostalo, neboť přihlížení k pracovním oceněním zákonně předpisy nepřipouští.

V následně učiněných replikách ze dne 7. 5. 2009 a ze dne 7. 6. 2009 žalobce setrval na svých žalobních námitkách, přičemž podrobně rozvedl okolnosti týkající se jeho pracovní činnosti v hornictví na území Kazachstánu a vedle toho poukázal na značnou délku správního řízení před žalovanou, než bylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí. V další replice, kterou soud obdržel dne 16. 2. 2011, žalobce zevrubně zrekapituloval svoji pracovní činnost v hornictví z hlediska časových údajů a zařazení na jednotlivé pracovní pozice a opětovně rozvedl, v čem spočívala jeho pracovní náplň a za jakých podmínek.

Následně soud ještě obdržel dne 22. 11. 2011 od právního zástupce žalobce, který mu byl ustanoven k jeho žádosti ve smyslu ust. § 35 odst. 8 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), podání, ve kterém bylo uvedeno, že žalovaná pochybila při výpočtu výše starobního důchodu zejména v tom, že vycházela z výše průměrného měsíčního výdělku pro pracovní zařazení – strojvedoucí podzemní dopravy v šachtě nejvyššího stupně, jak jej stanovilo Ministerstvo práce a sociálních věcí sdělením ze dne 2. 10. 2008, jelikož takto zjištěná výše průměrného měsíčního výdělku v částce 15. 460,-Kč nemůže odpovídat realitě roku 2001. Právní zástupce žalobce je proto přesvědčen, že žalovaná při výpočtu výměry starobního důchodu vycházela z nesprávně zjištěného průměrného měsíčního výdělku, což vedlo k nesprávnému stanovení výše starobního důchodu. Závěrem právní zástupce žalobce navrhl, aby byl k otázce výše průměrné měsíční mzdy ve shora uvedené profesi v roce 2001 proveden důkaz znaleckým posudkem z oboru EKONOMIKA – MZDY – specializace práce a mzdy.

Při ústních jednáních konaných dne 21. 12. 2011 a dne 9. 1. 2012 právní zástupce žalobce setrval na všech dosavadních vyjádřeních učiněných ze strany žalující, přičemž navrhoval, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Při týchž ústních jednáních pověřená pracovnice nadále požadovala zamítnutí žaloby pro nedůvodnost. K návrhu právního zástupce žalobce na provedení dokazování ve věci příslušným znaleckým posudkem vyjádřila nesouhlas, když žalovaná je v těchto případech povinna vycházet z údajů poskytnutých Ministerstvem práce a sociálních věcí.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že na základě podané žaloby je třeba rozhodnutí žalované zrušit pro vadu řízení ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., když rozhodnutí žalované je nepřezkoumatelné pro nedostatečné zdůvodnění.

V daném případě mezi žalobcem a žalovanou nebylo žádného sporu o tom, že žalobce je osobou, u které je nutno při rozhodování o žádosti o přiznání starobního důchodu aplikovat

vedle ust. § 29 písm. a) zákona o důchodovém pojištění, když žalobci bylo uznáno dosažení 40 let doby pojištění, i čl. 5 odst. 2 Dohody. Tato skutečnost, které ostatně koresponduje i obsah předloženého správního spisu žalovanou, vyplývá z výroku i odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a také z obsahu jednotlivých žalobních námitek uplatněných v řízení před soudem.

Žalobce se „toliko“ neshodl se žalovanou ohledně výše přiznaného starobního důchodu, když má za to, že jemu přiznaný starobní důchod ke dni 1. 5. 2001 ve výši 6.845,-Kč neodpovídá starobnímu důchodu, který by měl být přiznán pracovníku vykonávajícímu práci přes 40 let v hornictví nejtěžšího stupně.

V daném případě bylo tedy nutno při rozhodování o žádosti žalobce o přiznání starobního důchodu ze strany žalované aplikovat vedle ust. § 29 písm. a) zákona o důchodovém pojištění i čl. 5 odst. 2 Dohody. Podle čl. 5 odst. 2 Dohody přitom platí, že občanům, kteří přesídlili z území jedné smluvní strany na území druhé smluvní strany a po přesídlení nepracovali, vyměří se důchody a jiné dávky z průměrného měsíčního výdělku zaměstnanců obdobného oboru a kvalifikace ke dni přiznání důchodu nebo jiné dávky v zemi, do níž přesídlili. Stejně se postupuje při výpočtech důchodu a jiných dávek u občanů, kteří přesídlili z jedné země do druhé po přiznání důchodu nebo jiné dávky.

Z žalobou napadeného rozhodnutí, a to jak z jeho výroku, tak i z jeho odůvodnění, však jakkoliv nelze zjistit, z jakého průměrného měsíčního výdělku v případě žalobce bylo vycházeno, jaký obor a kvalifikace v případě žalobce byl žalovanou vzat za srovnatelný a také, z jakých zdrojů ohledně těchto skutečností žalovaná vycházela. Úplná absence těchto údajů v rozhodnutí žalované dle názoru soudu způsobuje nepřezkoumatelnost tohoto rozhodnutí pro nedostatečné zdůvodnění ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

K nedostatečnému zdůvodnění rozhodnutí žalované, jehož důsledkem je znemožnění jeho řádného soudního přezkumu v rámci správního soudnictví soud předně uvádí, že procesním předpisem, podle kterého v době rozhodné postupovala žalovaná strana, byl zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

Pak ovšem nelze zapomínat na skutečnost, že v souladu se základními zásadami správního řízení musí každé správní rozhodnutí, splňovat určité požadavky a nároky na ně zákonem – v předmětné věci tedy správním řádem – kladené. Obsahovými náležitostmi správního rozhodnutí jsou podle ust. § 68 správního řádu výrok, odůvodnění a poučení o možnosti podat proti rozhodnutí odvolání.

Výroková část rozhodnutí obsahuje vlastní rozhodnutí ve věci, kterou je nutno ve výroku jednoznačně specifikovat, protože právě v této části rozhodnutí správní orgán ukládá povinnosti, zakládá práva, mění právní vztahy nebo stavy či je autoritativně deklaruje. V daném případě není mezi účastníky sporu o tom, že výroková část žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného i prvoinstančního správního orgánu je jasná, srozumitelná, přesná a určitá, tak jak vyžaduje shora citované ustanovení správního řádu. Taktéž v předmětné věci není nikterak zpochybňována řádnost poučení o možnostech přezkumu rozhodnutí správních orgánů obou stupňů.

Další obligatorní obsahovou částí správního rozhodnutí je odůvodnění. Pouze v případech, kdy správní orgán prvního stupně vyhoví všem účastníkům v plném rozsahu, nemusí být podle ust. § 68 odst. 4 správního řádu odůvodnění do správního rozhodnutí zařazeno. V předmětné věci, zejména pak s ohledem na skutkové a právní okolnosti případu, však nebylo možné automaticky dovozovat, že pokud byl na základě žádosti žalobce o

přiznání starobního důchodu starobní důchod od jistého data přiznán, bylo tím žalobci vyhověno v plném rozsahu, neboť v daném případě má význam nejen skutečnost, že na základě žádosti účastníka správního řízení je přiznán určitý typ důchodu a od kdy, nýbrž i v jaké výši je tento důchod přiznáván.

Z žalobou napadeného rozhodnutí je přitom patrné, že správně žalovaná nepostupovala ve smyslu ust. § 68 odst. 4 správního řádu, když do svého rozhodnutí začlenila i odůvodnění. Toto odůvodnění však naprosto neodpovídá požadavkům na řádné zdůvodnění správního rozhodnutí tak, jak jsou zakotveny v ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Dle tohoto ustanovení platí, že v odůvodnění se uvedou důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a také se uvede informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Jinými slovy to znamená, že z odůvodnění rozhodnutí musí být patrné, proč správní orgán považoval námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považoval skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné či jinými řádně provedenými důkazy za vyvrácené, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů.

Je třeba si uvědomit, že smyslem odůvodnění správního rozhodnutí je doložit správnost čímž i zákonnost postupu správního orgánu, jakož i vydaného správního rozhodnutí, neboť podle ust. § 2 odst. 1 správního řádu má správní orgán postupovat v souladu se zákony a ostatními právními předpisy. Přesvědčivě odůvodněné správní rozhodnutí posiluje důvěru veřejnosti a zejména pak účastníků správního řízení ve správnost rozhodování správního orgánu, což mnohdy vede k dobrovolnému plnění ukládaných povinností. Vedle toho řádně odůvodněné rozhodnutí napomáhá rovněž k naplnění zásady procesní ekonomie upravené v ust. § 6 odst. 1, odst. 2 správního řádu, popř. představuje významné vodítko pro účastníka řízení při jeho rozhodování, zda využije oprávnění podat proti správnímu rozhodnutí řádný či mimořádný opravný prostředek, popř. správní žalobu.

Soud v předmětné věci přitom zjistil, že rozhodnutí žalované sice obsahuje vedle výroku a řádného poučení i část označenou jako „odůvodnění“, avšak ohledně této části rozhodnutí dospěl soud k závěru, že v žádném případě nesplňuje shora popsaná a správním řádem vyžadovaná kritéria odůvodnění, tak jak vyžadoval předmětný případ.

Žalovaná totiž v této části rozhodnutí k výpočtu výše přiznaného starobního důchodu pouze konstatuje, že „...výše důchodu se skládá ze základní a procentní výměry. Základní výměry důchodu činí Kč 1.310,- měsíčně. Procentní výměra důchodu se stanoví procentní sazbou výpočtového základu, který činí Kč 9.225,-. Jeho výše odpovídá osobnímu vyměřovacímu základu Kč 15.449,- za roky 1986 – 2000. Procentní výměra ke dni vzniku nároku na důchod za 40 roků pojištění činí 60,00% výpočtového základu, výše procentní výměry činí Kč 5.535,- měsíčně, procentní výměra důchodu vypočteného podle z. č. 100/1988 Sb. činí 3.665,-Kč, takže náleží 5.535,-Kč.“ Z právě uvedeného je tak zřejmé, že v dotyčném odůvodnění rozhodnutí zcela absentuje odkaz žalované na podklady pro vydání správního rozhodnutí, dále zde i zcela absentují úvahy žalované, kterými se jakožto příslušný správní orgán řídila při jejich hodnocení, včetně toho z jakého průměrného měsíčního výdělku v případě žalobce bylo vycházeno, jaký obor a kvalifikace v případě žalobce byl žalovanou vzat za srovnatelný a také, z jakých zdrojů ohledně těchto skutečností žalovaná vycházela.

S ohledem na shora uvedenou dikci ust. § 68 odst. 4 správního řádu obligatorně stanovující náležitosti rozhodnutí a s ohledem na základní pravidla správního řízení upravená

v ust. § 2 odst. 1 správního řádu, dospěl soud k závěru, že předmětné rozhodnutí žalované je nepřezkoumatelné, když odůvodnění v něm obsažené je s ohledem na skutkové a právní okolnosti daného případu nedostatečné ve smyslu rozsahu i přesvědčivosti, což představuje podstatnou vadu řízení ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., která byla důvodem, proč soud přikročil ke zrušení tohoto rozhodnutí.

Je sice pravdou, že žalovaná v písemném vyjádření k žalobě již blíže rozvedla důvody, které jí vedly k vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a to včetně odkazu na sdělení Ministerstva práce a sociálních věcí, odboru pracovně právních vztahů, ze dne 2. 10. 2008, ze kterého měla vycházet v rámci své rozhodovací činnosti a které je obsaženo v předloženém správním spise, nicméně tato skutečnost dle názoru soudu nemůže zpětně zhojit nedostatečné zdůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí z její strany. Nelze totiž vyloučit, že pokud by žalovaná již samotné rozhodnutí ve věci náležitě zdůvodnila, žalobce by akceptoval toto rozhodnutí ve všech jeho aspektech a neinicioval by soudní přezkum tohoto rozhodnutí v rámci správního soudnictví. V této souvislosti soud však potřebuje za nutné ještě zdůraznit, že sdělení Ministerstva práce a sociálních věcí, odboru pracovně právních vztahů, ze dne 2. 10. 2008, č. j. 2008/64684-432, představuje nedostatečný podklad pro rozhodnutí ve věci, zejména pak s ohledem na skutkové okolnosti daného případu, když z něj není naprosto patrné, z jakých konkrétních podkladů čerpalo samo ministerstvo údaj o průměrném měsíčním výdělku strojvedoucích podzemní dopravy v šachtě v České republice v 1. a 2. čtvrtletí 2001, který byl následně poskytnut žalované a ta z něj bez dalšího vycházela v rámci své rozhodovací činnosti.

Soud přitom *a priori* nevylučuje, že v případech, kdy při rozhodování o žádostech o přiznání starobního důchodu se aplikuje i čl. 5 odst. 2 Dohody, může žalovaná vycházet z údajů poskytnutých příslušným ministerstvem, avšak tyto údaje musí být dostatečně konkretizovány, tak aby měly alespoň určitou vypovídací hodnotu zejména pro samotného účastníka správního řízení a aby případně k námitkám účastníka řízení mohly být následně podrobeny i prověření před správními orgány popř. i v následném řízení před soudem.

S ohledem na výše nastíněný stav řízení před žalovanou, díky němuž bude v dalším řízení zapotřebí ze strany žalované vyžádat si od Ministerstva práce a sociálních věcí relevantní podklad pro její rozhodnutí ve věci samé, soud proto ve smyslu ust. § 52 odst. 1 s. ř. s. nepřikročil k dokazování, jak navrhoval právní zástupce žalobce, neboť za daného stavu řízení jakékoliv dokazování ze strany soudu by bylo předčasné a soud by tím nepřípustně nahrazoval činnost žalované.

Ze shora předestřených důvodů soud ve výroku ad I. rozsudku proto přikročil ke zrušení rozhodnutí žalované s odkazem na ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a současně podle ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl o vrácení věci žalované k dalšímu řízení. V dalším řízení pak bude žalovaná strana podle ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. vázána právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku zejména ohledně splnění požadavku na dostatečné zdůvodnění svého rozhodnutí, které by mělo reflektovat námitky uplatněné žalobcem ve správním řízení, a také ohledně splnění požadavku na obstarání si relevantních podkladů pro rozhodnutí ve věci.

Současně soud podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalobce měl sice úspěch ve věci, ovšem práva na náhradu nákladů řízení se výslovně vzdal, přičemž mu nějaké náklady vyjma poštovního ani nevznikly.

Žalobci byl pro toto soudní řízení ustanoven advokát, a proto v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Proto soud ve výroku ad III. rozsudku rozhodl s odkazem na ust. § 35 odst. 8 s. ř. s. o určení odměny tomuto advokátovi JUDr. Jiřímu Cajthamlovi, Dr., za zastupování žalobce ve výši 4.568,-Kč, která se skládá z částky 2.000,- Kč za 4 úkony právní služby po 500,-Kč podle § 7 v návaznosti na § 9 odst. 2 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb ve znění po 1. 9. 2006 [převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. b), za podání vyjádření ze dne 18. 11. 2011 - § 11 odst. 1 písm. d), dvě účasti při jednání soudu dne 21. 12. 2011 a dne 9. 1. 2012 - § 11 odst. 1 písm. g)], z částky 1.200,- Kč za s tím souvisejících 4 režijních paušálů po 300,- Kč podle ust. § 13 odst. 1, odst. 3 vyhl. Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., dále z částky 607,-Kč za cestovní výlohy k jednání soudu ve dnech 21. 12. 2011 a 9. 2. 2012 osobním automobilem z Teplic do Ústí nad Labem a zpět a také z částky 761,-Kč představující 20% DPH, kterou byl advokát podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly vyjmenovány. Tato částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 9. ledna 2012

JUDr. Markéta Lehká, Ph. D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová